

af skattekontrolloven). Spørgsmålet var endnu genstand for forhandling med finansministeriet, og rådet erklærede at ville afgive en supplerende indstilling, når forhandlingerne var afsluttet. Denne indstilling blev afgivet den 23. november 1966 og går ud på, at spørgsmålet om den nærmere udformning af en foreldelsesregel bør indgå i en almindelig overvejelse af en revision af skattekontrollovens straffebestemmelser. Rådet foreslår derfor, at den gældende regel, hvorefter det omtalte strafansvar er uforældeligt, midlertidigt opretholdes, men at reglen overføres fra straffeloven til skattekontrolloven, jfr. § 12 i det samtidige forslag til lov om ændringer i forskellige lovbestemmelser om forældelse af strafansvar.

Til nr. 4 og 5 (§§ 164 og 165).

Forslaget til ændring af §§ 164 og 165 er i overensstemmelse med en utrykt indstilling fra straffelovrådet af 18. november 1966.

Straffelovrådet har knyttet følgende bemærkninger til ændringsforslaget, som justitsministeriet kan tiltræde:

„Ved den foreslåede nye affattelse af § 164, stk. 1-3, tilsigtes navnlig en kriminalisering af falske selvanmeldelser og af falske anmeldelser af andre, som sker med disses samtykke (stk. 3). De øvrige ændringer i bestemmelserne er overvejende præciseringer og forenklinger af de gældende regler.

Til stk. 1. Denne bestemmelse om straf for indgivelse af anmeldelser mod uskyldige personer svarer til de gældende regler i stk. 1 (og 3). I disse regler er den strafbare handling beskrevet således: „... ved falsk anklage, anmeldelse til eller forklaring for ret eller øvrighed eller ved andre midler søger at bevirke, at en uskyldig sigtes eller dømmes for en strafbar handling.“

Det er efter denne affattelse mindre klart, jfr. navnlig udtrykket „andre midler“, hvilke handlingstyper bestemmelsen omfatter; der kan herved henvises til *Hurwitz*, Kriminalret, Speciel del, s. 109. Rådet foreslår en præcisering på dette punkt ved formuleringen „urigtige oplysninger til offentlig myndighed“. Man mener, at denne formulering er tilstrækkelig til at omfatte de skriftlige eller mundtlige tilkendegivelser over for offentlig myndighed, som bør kunne rammes med straf. Man henleder herved opmærksomheden på, at stk. 2 omfatter tilfælde af bevisforvanskning o. lign., og at § 143 indeholder en regel om straf for unkladelse af at fremkomme med oplysninger, der bestemt taler for, at en sigtet eller dømt er uskyldig.

Efter den gældende formulering er strafbarhed betinget af, at gerningsmanden ved sin falske an-

meldelse „*søger at bevirke*, at en uskyldig sigtes eller dømmes...“. Efter bestemmelsens ordlyd betyder den en skærpelse af det ordinære forsætskrav; det synes således ikke tilstrækkeligt, at den pågældende har indset eller anset det for overvejende sandsynligt, at resultatet af hans handling ville blive, at en uskyldig blev sigtet eller dømt; han skal have tilstræbt dette. En sådan fortolkning er dog ikke rimelig; den ville bl. a. gøre bestemmelsen uanvendelig i visse af de tilfælde, hvor en person anmelder en anden person for derved selv at gå fri. Fortolkningen er da heller ikke fastholdt i praksis. Om spørgsmålet kan i øvrigt henvises til *Hurwitz*, Den danske kriminalret, Speciel del, s. 110, og *Waaben*, Det kriminelle forsæt, s. 101. Rådet foreslår en ny formulering, hvorefter det klargøres, at strafansvar alene er betinget af sædvanligt forsæt. En tilsvarende præcisering blev ved straffelovsændringen i 1965 foretaget af § 181, stk. 2.

Efter den foreslåede formulering omfatter bestemmelsen ikke alene tilfælde, hvor en uskyldig sigtes eller dømmes, men også tilfælde, hvor han undergives strafferetlige retsfølger, f. eks. hensættes til udståelse af en straf, der er idømt en anden person. Det er i den strafferetlige teori antaget, at forhold af denne art er omfattet af en analogi af den gældende regel.

Endelig foreslår rådet en forenkling af strafferammen i § 164, stk. 1, således at den højeste straf nu i alle tilfælde bliver fængsel i 6 år. I forbindelse hermed foreslår man at ophæve den særlige strafferamme i stk. 3 på fængsel fra 2 til 16 år i tilfælde, hvor forbrydelsen har medført velfærdsfortabelse for nogen, eller hvor dette har været tilsigtet. Denne bestemmelse har hidtil været uden praktisk betydning, og rådet anser den almindelige strafferamme i stk. 1 for tilstrækkelig til at omfatte også de her nævnte forhold.

Til stk. 2. Denne bestemmelse om bevisforvanskning m. v. svarer til den gældende regel i stk. 2. Der er foreslået to mindre ændringer. Det fastslås udtrykkeligt, at bestemmelsen også omfatter „tilintetgørelse“ af bevis, smlg. herved affattelsen af § 125, stk. 1, nr. 2. Endvidere foreslås samme formulingsændring vedrørende forsætskravet, som er omtalt ovenfor i bemærkningerne til stk. 1.

Til stk. 3. Det har været anset for tvivlsomt, om den gældende bestemmelse i stk. 1 fandt anvendelse i tilfælde, hvor den falske anmeldelse m. v. er sket med den anmeldtes samtykke, og i tilfælde, hvor en person har anmeldt sig selv som gerningsmand til en strafbar handling, som han ikke har begået. Disse spørgsmål er nu løst ved to højesteretsdomme af 3. juni 1965, jfr. Ugeskrift for Retsvæsen 1965,